

به حمایت از اعتراض و مبارزه عادلانه معلمان برخیزیم

چند روزی است که معلمان بخشهایی از مدارس تهران، اصفهان و چند شهر دیگر ایران در اعتراض به عدم تحقق مطالبات صنفی خودشان از رفتن به کلاسهای درس خودداری کرده‌اند. این سومین اعتراض گسترده معلمان ایران برای احقاق خواسته‌هایشان در یک سال گذشته است. اکنون بعد از چهار سال مبارزه، توده‌های مردم ایران با خواستهای عادلانه معلمان آشنایی دارند. معلمان خواهان افزایش حقوق‌ها، پایان دادن به تبعیض و نابرابری در پرداخت حقوق‌ها و دیگر خواستهای اجتماعی خود هستند.

تاکنون وزارت آموزش و پرورش و دیگر دست اندرکاران جمهوری اسلامی با غیر مجاز و غیر قانونی خواندن مبارزه معلمان، و یا دادن وعده‌های توخالی تلاش کرده‌اند تا از گسترش و سراسری شدن مبارزه معلمان جلوگیری کنند.

اصلاح طلبان حکومتی که از موقعیت اجتماعی معلمان و پیوندهای عمیق آنان با اقشار مختلف اجتماعی آگاهند، و از گسترش و تعمیق مبارزات آنان نگرانند می‌خواهند تحصن و مبارزه عادلانه معلمان در مدارس، و جدال قدرت و تحصن نمایندگان مجلس اسلامی برای عبور از فیلتر شورای نگهبان را دو جبهه از یک حرکت اصلاح طلبانه قلمداد کنند، تا بلکه از این راه بتوانند ماهیت خواستهای معلمان را در نزد افکار عمومی مخدوش، و مبارزه آنان را در چهارچوب قوانین ارتجاعی جمهوری اسلامی محصور کنند. اما اعتراض و تحصن از پیش سازمان داده شده معلمان و ماهیت خواستهای آنان نشان از

آن دارد که معلمان می خواهند مستقل از کشمکش و جدال جناح‌های درون رژیم و فراتر از چهار چوب‌های قانونی مورد نظر اصلاح‌طلبان جمهوری اسلامی به مبارزات خود ادامه دهند.

امروز در شرایطی که رژیم جمهوری اسلامی در یک بحران عمیق سیاسی دست و پا می‌زند، تشدید و گسترش مبارزات کارگران، معلمان و دیگر اقشار محروم جامعه برای رسیدن به خواسته‌هایشان و نشان دادن این واقعیت که رژیم اسلامی چگونه از پاسخگویی به ابتدایی‌ترین خواسته‌های توده‌های محروم جامعه سر باز زده است می‌تواند بحران مشروعیت این نظام را تشدید کند و عدم مشروعیت آن را به جهانیان نشان دهد.

این تنها مبارزه متحدانه، یکپارچه و سراسری معلمان و جلب پشتیبانی کارگران و توده‌های محروم جامعه از این مبارزه است که می‌تواند ضامن موفقیت معلمان در دستیابی به خواسته‌هایشان باشد.

گسترش این جنبش‌های اعتراضی و حضور سازمان یافته طبقه کارگر در پیشاپیش این جنبش‌های اعتراضی و اجتماعی می‌تواند نزدیکترین راه سرنگونی جمهوری اسلامی و پایان دادن به این بی‌حقوقی‌ها و نابرابری‌ها باشد.

حزب کمونیست ایران

۵ بهمن ۱۳۸۲

۲۵ ژانویه ۲۰۰۴